

ROBERTO INNOCENTI (1940)

Taliansky ilustrátor Roberto Innocenti sa narodil v malom meste neďaleko Florencie. V trinástich rokoch opustil školu a začal pracovať v zlievarni, aby finančne podporil rodinu. V osemnástich sa presťahoval do Ríma, kde pracoval v animátorskom štúdiu. Po návrate do Florencie navrhoval plagáty pre kiná a divadlá a venoval sa aj knižnému dizajnu. V roku 1970 sa stretol s americkým autorom Johnom Alcronom, ktorý ho presvedčil aby skúsil knižnú ilustráciu.

Taliansky ilustrátor Roberto Innocenti je známy svojim vysoko detailným maliarskym štýlom a svojou oddanosťou realistickému opisu v tak klasických dielach, akými sú napr. *Popoluška*, *Pinocchio*, *Luskáčik*. Ilustroval tiež originálne príbehy holokaustu *Rose Blanche*, ktoré boli publikované v Európe aj Spojených štátoch. Jeho ilustrácie sú jasné, predstavujú jemnosť palety ako aj vycibrenú líniu, čo je prekvapivé o to viac, keď si uvedomíme skutočnosť, že Innocenti je samouk.

Jedno z Innocentiho raných významných diel bolo ilustrovanie klasického príbehu *Popoluška* od Charlesa Perraulta. Namiesto položenia príbehu do vymysleného kráľovstva, Innocenti sa rozhodol vložiť ho do dvadsiateho storočia a umiestnil Popolušku na anglický vidiek počas búrlivých dvadsiatych rokov. Vybral tento čas a toto miesto preto, aby nebol ovplyvnený všetkými predchádzajúcimi ilustráciami tohto príbehu, ale aj preto, aby urobil z Popolušky univerzálny archetyp, nelimitovaný svojou dobou. Popoluška bola prvou z viacerých klasických príbehov, ktoré Innocenti ilustroval, aj keď jeho ďalšia kniha bola vzdialená zo sféry rozprávkových príbehov.

Kniha *Rose Blanche* vytvorená v spolupráci Innocentiho a Christopheho Gallaza je situovaná do obdobia 2. svetovej vojny a vykresľuje Innocentiho mladosť. Rozpráva o hrôzach tohto obdobia videných očami mladého dievčaťa, ktoré ešte nie je dosť veľké na to, aby chápalo, čo sa okolo nej deje. Rose Blanche je mladé nemecké dievča, ktoré bolo jedného dňa svedkom zvláštnej scény vo svojej dedine, keď sa stretla tvárou v tvár holokaustu. Hrdinkine meno je tiež menom mladej nemeckej odbojovej skupiny, ktorá sa pokúšala sabotovať nacistické vojnové snahy, často pri tom strácajú životy svojich členov. Rose Blanche videla odvody mladých chlapcov na vojnu a nasledovala stopy nákladiakov, ktoré ich odvážali preč. Hlboko v lese objavila plot z ostnatého drôtu. Vo vnútri boli malé deti v pruhovaných uniformách so žltou hviezdou. Rose Blanche cítila sympatie k týmto deťom a nosila im zvyšky jedál ktoré ukradla. Nakoniec bola na konci vojny zastrelená vojakom. Rovnako ako odbojová skupina s rovnakým menom, položila svoj život za princípy a stala sa „symbolom dobra v tmavom svete“.

Innocenti sa vrátil ku holokaustu pri ilustrovaní knihy *Erika's Story*, knihy autorky Ruth Vander Zee.. Táto kniha je skutočným príbehom človeka, ktorý prežil holokaust a ktorého autorka stretla v Nemecku v roku 1995. Táto žena unikla smrti ako dieťa, keď ju niekto vyhodil z idúceho vlaku, vezúceho ľudí do koncentračného tábora. Vychovala ju žena, ktorá riskovala aby zachránila Erikin život, ale ona napriek tomu stratila veľa vecí, ktoré ostatní považujú za samozrejmé: nevedela, kto boli jej rodičia, kedy má narodeniny, v ktorej krajine sa narodila ani aké bolo jej skutočné meno. Innocentiho ilustrácie v tejto knihe využívajú niekoľko nie bežných techník. Maľoval v monochromatickom tóne ilustrácie, ktoré boli zasadené do obdobia nacizmu a prešli do plnofarebných pri ilustrovaní súčasnosti.

Príbeh o Pinocchioví, drevenej bábke plnej nezbednosti a šibalstva, ktorý sa chcel stať skutočným chlapcom, je predmetom iného Innocentiho ilustrátorského výkonu. Odohráva sa v Taliansku v 19. storočí, kniha je bohatá atmosférou Florencie, rodného mesta Innocentiho aj Carla Collodiho, autora Pinocchiových príbehov. Ako sa vyjadрили rôzni kritici, Innocenti musel byť na prvom mieste pri ilustrovaní Pinocchia. Jeho plnofarebné ilustrácie sú plné obsahu, kompozície, farby a perspektívy. Podľa nich je táto kniha určite najkrajším vydaním Pinocchia.

Innocenti pracoval aj na známych vianočných príbehoch, ilustroval „*A Christmas Carol*“ od Charlesa Dickensa ako aj knihu „*Luskáčik*“ od E. T. A. Hoffmana. Innocenti obrátil príbehy na milé zobrazenie Londýna a na interiéry vyplnené živosťou a vrúcnosťou. V Luskáčikovi podal tento príbeh o malom dievčatku, ktoré transformovalo svojho hračkárskeho luskáčika do krásneho princa precízne a detailne.

„*The Last Resort*“ od J. Patricka Lewisa je veľmi neobvyklá obrázková kniha. Jej rozprávačom je umelec, ktorý stratil svoju predstavivosť, alebo, ako vysvetľuje autor, „moja predstavivosť, zrejme nahnevaná že začala byť ignorovaná, si vzala dovolenku a nikdy sa nevrátila“. V samotnom príbehu umelec nastúpi do svojho auta a cestuje do malého hotelíka blízko rozbúreného mora. Hotel je obývaný hosťami zvláštnych charakterov, počínajúc hovoriacim papagájom pri recepcionom pulte. Medzi ďalšími hosťami sú napríklad hosť, ktorý tisne kreslo s mladou ženou, sprevádzaný jej ošetrovateľkou, sivý muž, ktorý sa prechádza v kabáte, námorník s drevenou nohou, ktorého noha, zdá sa, mení občas strany, mladík s rapavou tvárou, ktorý rád chytá ryby a policajt, ktorý stále fajčí svoju fajku. Ako napísal kritik James Hynes „je to obraz dôstojného anglického vidieckeho mystéria, mystéria, ktoré je viac komplexné a náznakové“. Tento elaborát alegorickej skladačky Lewis vytvoril možno príliš až sofistikovane pre mladého čitateľa. Ale dá sa predpokladať, že dieťa s fantáziou sa stane posadnuté Innocentiho nádhernými a zábavnými obrazmi, ktoré majú fantastické detaily, ktoré vyžadujú pozorný a opakovaný pohľad. Innocentiho hyperrealistické ilustrácie nie sú len perfektne prevedené, ale sú aj zábavné.

Roberto Innocenti je ilustrátorom, ktorý rozpráva príbehy. Ilustrácia je pre neho miestom plným charakterov a príbehov. Svoje ilustrácie často vytvára z prelínajúcich sa vrstiev, čím vznikajú rôzne odtiene akvarelových farieb, a takto odhaľujú „štruktúru javov“. Zdá sa, že znázorňuje veci tak, že každý kameň, každý objekt akoby odhaľoval svoj vlastný osobný príbeh v kruhu mnohých iných.

Vďaka takýmto prácam si Innocenti vychoval verných prívržencov medzi čitateľmi aj kritikmi. Innocentiho pozoruhodné nadanie vytvoriť drámu a príbeh cez vizuálne výstižné nesentimentálne maľby je dôkazom kvality jeho práce. Aj preto jeho ilustrácie dosiahli uznanie v časopisoch o výtvarnom umení ako aj v oblasti detskej literatúry. Vyvrcholením týchto ocenení bolo udelenie Ceny Hansa Christiana Andersena 2008 za ilustračnú tvorbu.